

посяди го строго Еню. — Все трѣбва да си изкаралъ нѣкоя пара. Да си купишъ едно палто !

— Ща, ща, бай Еньо. Едно палто ще си купя. Ще си купя, защото туй веке за нищо го не бива. — Той погледна палтото и се усмихна: — то е, тъй да се каже, добро за музея...

— Седни, седни да си починешъ, — каза Еню, следъ туй стана и влѣзе въ кафенето.

Колкото можеше да се види презъ вратата, вжтре въ кафенето бѣше дълбоко и хладно. То бѣше проста сграда, като плѣвникъ, нѣмаше таванъ, дветѣ стрѣхи се срѣщаха нависоко и между върлините, наслагани начесто, се виждаше сѣното подъ керемидитѣ. Едно лястовиче гнѣздо бѣше залепено до срѣдната дебела греда.

Серафимъ, гологлавъ, съ сплѣстена посивѣла коса седѣше на пейката, рѣжеше по малко съ една костурка отъ хлѣба си и сладко-сладко дѣвчеше сухитѣ зальци. Лястовичката, която имаше гнѣздо въ кафенето, трепна съ крилетѣ си току предъ лицето му, влѣзе вжтре, повъртѣ се, следъ туй пакъ тъй бързо се стрелна навънъ. Две-три врабчета подскачаха къмъ Серафима и той се пазѣше да не мръдне, за да могатъ да си взематъ нѣкоя трохичка. Една жена запърполѣ съ политѣ си и влѣзе въ кафенето, но Серафимъ